

og kan som sådan foretage ændringer i planens indhold (zonedragningen). Det er undertiden forekommet, at ministeriet som følge af den forventede størrelse af erstatningen til en grundejer har ændret planen og derved fjernet grundlaget for erstatningskravet.

Efter lovforslaget vil erstatningskrav udløses på grundlag af den ved lovens ikrafttræden faktisk foreliggende grænsedragning mellem byzoner og landzoner, således som denne grænsedragning har fundet udtryk i godkendte byudviklingsplaner, byplanvedtægter og bygningsvedtægter. Grænsen mellem byzone og landzone kan efter bestemmelserne i lovforslagets § 21 og i byplanloven og landsbyggeloven kun ændres ved tilvejebringelse af nye — ændrede — byudviklingsplaner, byplanvedtægter og bygningsvedtægter eller tillæg til sådanne. En ændring af grænsen mellem byzone og landzone forudsætter således et af vedkommende kommunalbestyrelse eller byudviklingsudvalg vedtaget forslag derom.

Da det i § 12 foreslås, at staten udreder erstatningerne for rådighedsbegrænsningerne i henhold til §§ 6-8, bør der være adgang for boligministeren til at frigøre staten for et erstatningskrav eller formindske dets størrelse ved at ophæve eller lempe rådighedsbegrænsningerne for en ejendom, hvis ejer har fremsat erstatningskrav, uden at skulle være afhængig af enighed med kommunalbestyrelsen eller byudviklingsudvalget og byplannævnet derom.

I overensstemmelse med formålsbestemmelsen i § 1 om hensynet til befolkningens rekreative interesser og bevarelsen af landskabelige værdier forudsættes det, at afgørelse om ophævelse eller lempelse af landzonebåndet træffes efter forhandling med ministeren for kulturelle anliggender.

Til §§ 14-16.

Behandlingen af erstatningskrav i henhold til § 12 foreslås henlagt til særlige, i denne anledning oprettede taksationsmyndigheder. Man har herved lagt vægt på sagerens karakter og — navnlig — på det ønskelige i at sikre, at behandlingen kan afsluttes inden for en rimelig tid.

Det foreslås derfor i § 14, at der for hvert af de i stk. 1 nævnte områder (amter eller andre af boligministeren fastlagte områder) nedsættes en taksationskommission på 3 medlemmer.

I § 15 foreslås det endvidere, at taksationskommissionens afgørelser skal kunne indbringes for en overtaksationskommission, der omfatter hele landet.

Overtaksationskommissionens afgørelser skal ifølge § 16 kunne indbringes for domstolene. Indbringelse skal ske inden 2 måneder efter afgørelsen.

Til § 17.

I henhold til § 23 i lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom kan tilkendte erstatninger kun udbetales uden samtykke fra panthaverne, når ekspropriationsindgrebet i forhold til ejendommens værdi og størrelse er ubetydeligt og ikke indebærer nogen som helst fare for pantesikkerheden. Dette gælder ikke alene tilfælde af afståelse, men også ved pålæg af rådighedsindskrænkninger, jfr. lovens § 2, b.

I fredningssager har man ved pålæg af rådighedsindskrænkninger i form af status-quo fredninger i noget videre omfang udbetalt erstatning til ejerne, selv om panthaverne har fremsat krav om andel i erstatningen, jfr. naturfredningskommissionens betænkning, bd. II, s. 356. Kommissionen foreslår en opretholdelse af denne praksis, der formentlig hænger sammen med, at status-quo fredninger normalt ikke vil medføre nogen værdiforringelse af betydning for pantesikkerheden.

De rådighedsbegrænsninger, som er hjemlet i §§ 6-8, vil i de fleste tilfælde heller ikke medføre nogen væsentlig forringelse af pantesikkerheden. Man har derfor — på linje med den praksis, som følges i fredningssager — fundet det rigtigst i *stk.* 2 at foreskrive, at tilkendte erstatninger kan udbetales uden samtykke fra panthaverne, når taksationskommissionen skønner, at de rådighedsbegrænsninger, for hvilke der er tilkendt erstatning, ikke medfører nogen væsentlig forringelse af pantesikkerheden.

Til § 18.

De foreslåede bestemmelser har som baggrund, at grundlaget for opdelingen i byzoner og landzoner ved lovens ikrafttræden er de foreliggende godkendte byudviklingsplaner, byplanvedtægter og bygningsvedtægter. Byudviklingsplanernes byzoner (inder- og mellemzoner) må antages alle at afgive den i lovforslagets § 4, stk. 1 og 2, krævede rummelighed, men de alene i byplanvedtægt eller bygningsvedtægt fastlagte byzoner har ikke for alle bysamfunds vedkommende den rummelighed, der er nødvendig for at opfylde kriterierne i lovforslagets § 4, stk. 1. Det må derfor forudses, at en del af de arealer, der ved lovens ikrafttræden henføres til landzone, i løbet af en kortere tid vil blive overførte til byzone. Det samme gælder med hensyn til afgrænsningen af sommerhusområder, hvor et omfattende arbejde med fastlæggelse af sådanne områder mange steder er i gang under ledelse af amtsrådet og fredningsplanudvalget.

Det må anses for lidet rimeligt, at der udbetales erstatningsbeløb i tilfælde, hvor gennemførelsen af